

บทที่ 2

หลักเกณฑ์การเขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่น

การเขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นนั้น นอกจากผู้เขียนจะมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับจิตวิทยาวัยรุ่น ความต้องการและความสนใจของวัยรุ่นแล้ว ผู้เขียนยังจะต้องรู้และเข้าใจหลักเกณฑ์การเขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นด้วย เพราะแต่ละวัยในช่วงวัยรุ่น เช่น วัยรุ่นตอนต้น วัยรุ่นตอนกลาง และวัยรุ่นเต็มวัย ความต้องการและความสนใจในการอ่านหนังสือแตกต่างกัน วัยรุ่นตอนต้น ความต้องการและความสนใจใกล้เคียงเด็กก่อนวัยรุ่น ส่วนวัยรุ่นเต็มวัย ความต้องการและความสนใจใกล้เคียงผู้ใหญ่ เมื่อผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นทราบพื้นฐานเกี่ยวกับจิตวิทยาวัยรุ่นแล้ว จำเป็นจะต้องศึกษาหลักเกณฑ์อื่น ๆ ที่สำคัญสำหรับการเขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นด้วย

1. วรรณกรรมสำหรับวัยรุ่น

การจะกำหนดให้แน่นอนลงไปว่า วรรณกรรมเล่มใดเป็นวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นนั้น เป็นเรื่องยาก ทั้งนี้ เพราะวัยรุ่นเป็นวัยเชื่อมต่อระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ และวัยรุ่นมักถือว่าตัวเองเป็นผู้ใหญ่แล้ว นอกจากนี้วัยรุ่นยังถือว่าตัวเองอ่านหนังสือทุกชนิดได้เข้าใจ และส่วนใหญ่วัยรุ่นก็อ่านหนังสือสำหรับผู้ใหญ่อยู่แล้ว ถ้าจะพิจารณาถึงลักษณะของวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่น ให้แน่ชัด ก็ต้องคำนึงถึงจิตวิทยาวัยรุ่นอันเนื่องมาจากความต้องการและความสนใจพื้นฐาน ฉะนั้น หากพิจารณาตามนี้ จึงพอสรุปลักษณะการเขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นได้ ดังนี้

1.1 ประเภทสารคดี ผู้เขียนควรเน้น ดังนี้

1.1.1 เขียนโดยมุ่งหมายให้อ่านแล้วได้สาระ การเลือกเรื่องเขียนจึงมุ่งที่สาระ เป็นสำคัญมุ่งผดุงธรรมและคุณความดี

1.1.2 เค้าโครงของเรื่อง ต้องมีความน่า ตัวเรื่อง และสรุปเรื่อง

1.1.3 มีส่วนประกอบที่เร้าใจ เช่น ยกตัวอย่างเรื่อง มีภาพประกอบ มีคำคม คติพจน์ และข้อคิดต่าง ๆ

1.1.4 ข้อสรุปอาจมีคำถาม คำตอบ ไว้เพื่อทบทวนความรู้ด้วย

สารคดีประเภทชีวประวัติ สารคดีประเภทนี้จูงใจให้เด็กวัยรุ่นปฏิบัติตาม ผู้เขียนควรเน้น ดังนี้

- ให้เด็กวัยรุ่นเป็นตัวเอกของเรื่อง เพื่อให้เทียบกับตัวผู้อ่านได้
- ต้องแสดงข้อเท็จจริงให้ชัดเจน ให้รู้ว่าเป็นเรื่องจริงหรือเป็นตำนาน เวลาในเรื่องต้องระบุให้แน่ชัด

- วิธีเขียนอาจเป็นไปในทำนองเชิงเล่านิทาน บรรยาย หรือบรรยายผสมบทสนทนา กลวิธีเขียนอย่างนวนิยาย

- ใช้ภาษาให้เหมาะสมกับวัยของผู้อ่าน

สารคดีประเภทให้ความรู้ สารคดีประเภทนี้อาจเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ที่ต้องการให้ผู้อ่านเกิดความรู้ อาจทางด้านแพทย์ วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ ประวัติศาสตร์ การเมือง อุตสาหกรรม เกษตรกรรม ธุรกิจการค้า ศิลปะ โบราณคดี ศาสนาและวัฒนธรรม ภาษาและวรรณคดี เป็นต้น ผู้เขียนควรเน้นดังนี้

- เขียนโดยมุ่งหมายให้ผู้อ่านได้รับความรู้และความซาบซึ้งในคุณค่าของเรื่องนั้น ๆ มีเหตุมีผลน่าเชื่อถือได้

- คัพท์ที่นำมาใช้ ควรใช้คำธรรมดาที่เข้าใจง่ายก่อน แล้วจึงใช้ศัพท์บัญญัติและควรมีศัพท์ภาษาอังกฤษวงเล็บไว้ด้วย

- ข้อเท็จจริงต้องถูกต้องและเนื้อเรื่องต้องมีความสมจริง คุณวุฒิของผู้เขียนควรตรงกับสาขาที่ตนถนัด

- ควรมีตรรกะที่ง่าย เพื่อประโยชน์ในการอ่านเรื่องที่ต้องการทราบได้โดยรวดเร็ว

1.2 ประเภทบันเทิงคดี ผู้เขียนควรเน้นดังนี้

1.2.1 การสร้างตัวละครให้เด่นออกมาจริงจังนั้นสำคัญมาก ซึ่งบางทีสำคัญกว่าเหตุการณ์และเนื้อเรื่อง

1.2.2 ความบันเทิงเป็นหัวใจของเรื่องประเภทนี้ ยิ่งกว่าการให้ความรู้ ผู้อ่านเรียนรู้ได้เองโดยปริยาย ผู้เขียนจึงจำเป็นต้องเขียนให้เกิดความเพลิดเพลิน ความตื่นเต้นและความขบขันต่อเนื่องกันไป

1.2.3 บทสนทนา ใช้ดำเนินเรื่องได้ดี ใช้เปิดเรื่องได้ ใช้แสดงความคิดเห็นของตัวละครได้ หรือแยกให้เห็นบุคลิกของตัวละครได้

1.2.4 ผู้เขียนต้องมีความรู้ในเรื่องที่จะเขียนอย่างดี แม้ว่าจะเป็นเรื่องให้ความบันเทิงก็ตาม

1.2.5 มีความริเริ่มสร้างสรรค์ มีสำนวนการเขียนเฉพาะตัว

1.3 ประเภทนิทาน ผู้เขียนควรเน้นดังนี้

1.3.1 อ่านต้นฉบับนิทานที่จะเขียนหลาย ๆ ครั้ง ให้เข้าใจแจ่มแจ้งทั้งเนื้อเรื่องและคติธรรม

- 1.3.2 นำนิทานมาเขียนใหม่ด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย
- 1.3.3 เพิ่มบทสนทนาเข้าไปเพื่อให้หน้าอ่านยิ่งขึ้น
- 1.3.4 อ่านบททวนอีกครั้งหนึ่งเพื่อตรวจสอบความกลมกลืนของเนื้อเรื่องและภาษา
- 1.3.5 ตั้งชื่อเรื่องใหม่หรือใช้ชื่อเดิมแล้วแต่ความเหมาะสม

1.4 ประเภทร้อยกรอง ผู้เขียนควรเน้นดังนี้

- 1.4.1 ความยากง่ายของถ้อยคำไม่ควรเกินระดับสติปัญญาของคนทั่วไป นอกจากนี้คำต้องเข้าใจง่ายและไพเราะ ใช้คำไทยให้มากที่สุด หากหากคำไทยไม่ได้แล้วจึงค่อยใช้คำศัพท์
- 1.4.2 ตัวละครในเรื่องสำคัญมากกว่าเนื้อเรื่อง ควรสมเหตุสมผล จึงจะชวนให้สนใจอ่าน
- 1.4.3 ควรเหมาะสมกับอุปนิสัยของคนไทยที่ชอบสนุกสนานเบิกบานใจและมีอารมณ์ขัน
- 1.4.4 ร้อยกรองจะมีคุณค่าก็ต่อเมื่อมีความหมายแฝงเร้นอยู่

การเขียนหนังสือสำหรับวัยรุ่นเป็นงานเขียนที่ยากยิ่ง เพราะเป็นงานสร้างสรรค์ชีวิตเยาวชน ไม่ใช่งานเขียนผิวเผิน ทั้งนี้ เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่มีความจริงจัง กระจายใคร่รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ต้องการแนะแนวทางที่ถูกต้องโดยไม่ให้รู้ตัว และต้องการความจริง ฉะนั้นวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นที่ดี จะต้องสนองตอบสิ่งเหล่านี้ให้แก่วัยรุ่น เพื่อที่จะให้วัยรุ่นได้เตรียมตนเพื่อเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต

2. การใช้ภาษาในวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่น

ผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นจำเป็นจะต้องรู้จักใช้ภาษาให้เหมาะสมกับวัยรุ่น เพราะวัยรุ่นรู้จักวงศัพท์กว้างมากขึ้นเท่า ๆ กับผู้ใหญ่ การใช้ภาษาจึงยากขึ้นตามวัย การใช้ภาษาในวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นควรตระหนักถึงสิ่งเหล่านี้ คือ

2.1 ภาษาพูด ภาษาที่แปลกแหวกแนวไปจากวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ เป็นภาษาที่วัยรุ่นชอบใช้ ผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงและนำมาใช้ เพื่อสื่อความเข้าใจและเพื่อให้เรื่องต่าง ๆ อยู่ในระดับเดียวกันถึงจะเป็นคำสแลงที่วัยรุ่นชอบใช้ก็ไม่ใช้เป็นเรื่องเสียหาย เช่น มั่นส์ ซ่าส์ มะ ซี้ดส์ วู้ส์ ฯลฯ แต่ถ้อยคำเช่นที่กล่าวนี้ เด็กเล็กไม่ใช้เพราะเด็กไม่เข้าใจ

2.2 ความกระชับ ความกระชับคือการใช้ถ้อยคำน้อยแต่ได้ใจความชัดเจนและมีน้ำหนัก

2.2.1 การสรรคำใช้ การสรรคำใช้จะต้องเลือกคำที่ตรงความหมาย กล่าวคือ เป็นการใช้ถ้อยคำน้อยแต่กินความหมายบริบูรณ์ เช่น "เรือแล่นมาถึงทางสามแพร่ง

นายท้ายเรือจะต้องตัดสินใจว่าจะแยกไปทางใดจึงจะถึงที่หมาย” คำว่า “แพรง” เป็นทางแยก แต่ใช้สำหรับทางบก ในที่นี้ต้องใช้คำว่า “แพรก” ซึ่งเป็นทางแยกเหมือนกัน แต่ใช้สำหรับทางน้ำ หรือ “สนใจอ่อนแม่เพื่อให้ได้ของขวัญไปฝากเพื่อน” คำว่า “อ่อน” มีความหมายว่า พร่ำร้องขอ, พร่ำรำพันงอแงอย่างเด็ก ในที่นี้ต้องใช้คำว่า “ออก” ซึ่งหมายถึง พร่ำอ่อนวอนเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ

2.2.2 ความถูกต้อง ความถูกต้อง หมายถึง การเลือกคำหรือข้อความที่ให้ความหมายใกล้เคียงที่สุดที่ผู้เขียนตั้งใจไว้ คำหรือข้อความนั้น ควรพรรณนา วัตถุประสงค์ของคุณภาพ การกระทำหรือความคิดได้ถูกต้องแน่นอน เช่น

“เรื่องผู้ชนะสิบทิศที่ยาขอบเป็นผู้เขียนนับเป็นงานชิ้นสำคัญที่สุด”

คำว่า “งานชิ้นสำคัญที่สุด” สื่อความหมายไม่ถูกต้องชัดเจน เพราะไม่ทราบว่าเป็นงานเขียนชนิดใด ซึ่งอาจเป็น บทความ สารคดี บทละคร เรื่องสั้น หรือนวนิยายก็ได้ จึงควรใช้คำว่า “นวนิยายชิ้นเอก” แทน

2.2.3 ความเหมาะสม หมายถึง การใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมแก่วัยผู้อ่าน เหมาะกับเรื่องและตรงกับความมุ่งหมายของผู้เขียนด้วย ผู้เขียนจะเลือกใช้ภาษาเช่นใดย่อมขึ้นอยู่กับผู้อ่าน ถ้าเป็นวรรณกรรมสำหรับเด็กก็ใช้ภาษาอย่างหนึ่ง หากเป็นวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นก็ใช้ภาษาอีกอย่างหนึ่ง เช่น

“หมอรักษาคนไข้ด้วยความเมตตา”

“แพทย์ รักษาคนไข้ด้วยความเมตตา”

คำว่า “หมอ” ควรใช้ในวรรณกรรมสำหรับเด็ก ส่วนคำว่า “แพทย์” ใช้ในวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นได้ เพราะเด็กวัยนี้โตพอจะเข้าใจศัพท์เช่นนี้ได้

2.2.4 คำรูปธรรม หมายถึง คำที่ทำให้มองเห็นภาพชัดเจน อาจเป็นวัตถุประสงค์คุณภาพ หรืออาการกิริยา การเลือกใช้คำชนิดนี้จะทำให้การสื่อความหมายกระชับ ผู้อ่านจะได้รับทั้งถ้อยคำและความคิดถูกต้องเที่ยงตรง เช่น

“ผู้หญิงคนนี้น้ำตาและผมสวยมาก”

“ผู้หญิงคนนีใบหน้ารูปไข่ขาวผ่องและผมด่างามสวย”

ประโยคแรกมองไม่ชัดว่ารูปร่างหน้าตาและผมเป็นเช่นไร ส่วนประโยคหลังมองเห็นรูปธรรมชัดเจน

2.3 ความสละสลวย ความสละสลวย หมายถึง การรู้จักสรรใช้คำเรียบง่าย แต่มีเสียงราบรื่นไพเราะหู ความสละสลวยของการใช้ภาษาในวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่น มีดังนี้

2.3.1 คำที่มีความหมายโดยตรงและคำที่มีความหมายโดยนัย คำที่ใช้สื่อ

ความเข้าใจกันนั้นไม่เพียงแต่จะมีความหมายโดยตรงตามตัวอักษรเท่านั้น ยังแสดงอารมณ์ความรู้สึกและความคิดด้วย ความหมายทั้งสองประการนี้ เรียกว่า ความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัย

คำที่มีความหมายโดยตรง หมายถึง ถ้อยคำที่แปลตามตัวอักษร หรือกำหนดความหมายตามพจนานุกรมซึ่งผู้ใช้ภาษาใช้ร่วมกัน เช่น “กาฝาก” หมายถึง พืชชนิดหนึ่งที่เกาะตามต้นไม้ใหญ่ “แม่พิมพ์” หมายถึง สิ่งที่เป็นต้นแบบ ดังประโยคว่า

“กาฝากมักเกาะตามต้นไม้ใหญ่โดยอาศัยดูต้นไม้เลี้ยงจากต้นไม้ นั้น จนกระทั่งต้นไม้ นั้นยืนตายในที่สุด”

“เราใช้แม่พิมพ์หลอมรูปตุ๊กตาปูนออกมาเหมือนกันทุกตัว”

คำที่มีความหมายโดยนัย หมายถึง ระดับของความหมายของคำซึ่งเป็นความรู้สึกขั้นที่สองหรือที่เกี่ยวข้องกัน ตามปรกติจะเป็นความหมายเชิงเสียดสีหรือความหมายโดยปริยาย แปลตามตัวอักษรไม่ได้ เช่น “กาฝาก” หมายถึง ผู้ที่อาศัยเกาะคนอื่นกิน “แม่พิมพ์” หมายถึง คนที่เป็นแบบอย่าง ดังประโยคว่า

“คนอะไรไม่รู้จักทำมาหากินดีแต่ทำตัวเป็นกาฝาก”

“ครูคือแม่พิมพ์ของชาติ”

คำที่มีความหมายโดยนัยนี้ เด็กวัยรุ่นย่อมเข้าใจได้ดีแล้ว เพราะเด็กวัยนี้รู้จักศัพท์กว้างขวางและเริ่มเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ที่ได้รับประสบการณ์มากขึ้น

2.3.2 **สำนวน** สำนวนคือคำ หรือกลุ่มคำที่แสดงออกมาเป็นข้อความพิเศษเฉพาะภาษาหนึ่ง ๆ เป็นคำกล่าวที่มีชั้นเชิง ไม่ตรงไปตรงมา แต่มีความหมายในถ้อยคำนั้น ๆ เช่น กลุ่มคำที่ว่า “เอาหูไปนา เอาตาไปไร่” “ยกเมฆ” มิได้มีความหมายตามตัวอักษร แต่มีความหมายในด้านให้ภาพพจน์ แม้ว่าถ้อยคำเช่นนี้จะขัดตามหลักเหตุผลหรือระบบไวยากรณ์ก็ตาม แต่ผู้เป็นเจ้าของภาษาก็สามารถเข้าใจความหมายได้ชัดเจน ทั้งนี้ เพราะว่าสำนวนนั้นเป็นส่วนหนึ่งในการใช้ภาษาที่เรียนรู้ได้โดยอาศัยประสบการณ์ เช่นประโยคว่า

“โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว จะให้ทำผิด ๆ ฉันทำไม่ได้หรอก เด็ยวเด็ก ๆ จะพากัน**ถอน** **หงอก**เอา”

คำว่า “ถอนหงอก” เป็นสำนวนหมายถึง ไม่นับถือความเป็นผู้ใหญ่

“เวลาเกิดเรื่องฉ้อราษฎร์บังหลวงครั้งใด ข้าราชการชั้นผู้น้อยมักเป็น**แพะรับบาป**เสมอ”

คำว่า “แพะรับบาป” เป็นสำนวนหมายถึง คนที่รับเคราะห์กรรมหรือความผิดแทนผู้อื่นที่เป็นคนทำ

2.3.3 **ความตระการ** ความตระการ หมายถึง การใช้ถ้อยคำสร้างภาพลักษณะเช่นนี้ควรใช้คำแสดงอาการ เช่น ชบเซา โงกเงก ถลา ร้อน เคว้งคว้าง หรือคำแสดงภาพ

เช่น แม่น้ำที่ไหลลดเลี้ยว ต้นไม้ที่แผ่กิ่งก้านสาขา คลื่นที่กำลังม้วนตัวเข้าหาฝั่ง เช่น

“บ้านอาจารย์เป็นบ้านโบราณ มีเนื้อที่กว้างแผ่คลุมด้วยต้นไม้ใหญ่ ๆ กิ่งก้านสาขาของเงาไม้นั้นทำให้บ้านดูร่มรื่น”

ในด้านการใช้ภาษาสำหรับวัยรุ่น นอกจากจะใช้ภาษาที่วัยรุ่นชอบ คือภาษาพูดที่แปลก ๆ ออกไปแล้ว ยังสามารถใช้ภาษาอย่างผู้ใหญ่ได้ด้วย เพราะวัยรุ่นได้เรียนรู้การใช้ภาษามากพอที่จะเข้าใจได้อย่างผู้ใหญ่

3. คุณสมบัติของนักเขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่น

ผู้ที่จะเป็นนักเขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นจำเป็นจะต้องเข้าใจจิตวิทยาของวัยรุ่น สนใจและเข้าใจว่าวัยรุ่นอ่านหนังสือประเภทใด มีความรักการเขียนหนังสือ มีประสบการณ์และมีจินตนาการ จึงจะเป็นนักเขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นที่ดีได้ คุณสมบัติของนักเขียนควรเป็นดังนี้

3.1 ความเข้าใจธรรมชาติของวัยรุ่น ผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่น นอกจากจะรู้จักจิตวิทยาวัยรุ่น ความสนใจและความต้องการของวัยรุ่นแล้ว ผู้เขียนจะต้องสัมผัสกับวัยรุ่นและผลงานของวัยรุ่นโดยตรงด้วย โดยหาโอกาสพูดคุยหรือสัมภาษณ์ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน สิ่งสำคัญอย่างยิ่งก็คือต้องติดตามผลงานของวัยรุ่น เช่น นิทรรศการต่าง ๆ สิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ บทกวี บทความ การ์ตูนที่วัยรุ่นเขียน สิ่งเหล่านี้จะช่วยเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นผลิตผลงานเขียนได้ตรงตามความต้องการของวัยรุ่น

3.2 ความสนใจเกี่ยวกับการอ่านของวัยรุ่น ผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นจำเป็นจะต้องทราบความสนใจเกี่ยวกับการอ่านของวัยรุ่นเพื่อที่จะเขียนให้ตรงกับที่วัยรุ่นพอใจ สิ่งที่ควรตระหนักก็คือ ต้องทราบว่าวัยรุ่นสนใจอ่านหนังสือประเภทใด ผู้เขียนจึงจะสนองความต้องการของวัยรุ่นได้ การได้เข้าไปคลุกคลีกับเด็กวัยรุ่นจะช่วยให้ผู้เขียนทราบวงศัพท์และความสนใจที่แท้จริงของวัยรุ่น สิ่งนี้จะช่วยให้ผู้เขียนเขียนเรื่องได้ประทับใจวัยรุ่นยิ่งขึ้น

3.3 ประสบการณ์ ผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นจะต้องมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่เขียน หากเป็นเรื่องทางด้านวิชาการ ผู้เขียนจะต้องรู้และเข้าใจเรื่องนั้นเป็นอย่างดี เขียนถูกต้องตรงตามความเป็นจริง ถ้าเป็นเรื่องอื่น ๆ ที่ต้องการเร้าความสนใจวัยรุ่น นอกจากจะรู้เรื่องที่เขียนนั้นกระจ่างชัดแล้ว ยังจะต้องใช้กลวิธีการเขียนที่ก่อให้เกิดภาพพจน์ชัดเจนด้วย ทั้งนี้เพื่อเร้าอารมณ์วัยรุ่นให้เข้มข้นขึ้น

3.4 จินตนาการ จินตนาการเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักเขียน ไม่ว่านักเขียนจะเขียนเรื่องประเภทใด ทั้งสารคดีและบันเทิงคดี สิ่งที่จะช่วยให้ข้อเขียนน่าอ่านก็คือ จินตนาการนี้เอง

สำหรับบันเทิงคดีนั้นไม่มีปัญหาในเรื่องของจินตนาการ แต่สารคดีจำเป็นต้องสอดแทรกจินตนาการเข้าไปเพื่อมิให้เรื่องที่เขียนนั้นแห้งแล้งไม่น่าอ่านซึ่งวัยรุ่นไม่ชอบความแห้งแล้งอยู่แล้ว วัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการความสนุกสนาน ความบันเทิง ความตื่นเต้น โลกใฝ่ฝันอยู่แล้ว นักเขียนจะต้องคำนึงถึงเรื่องนี้ให้มาก

3.5 ความทันสมัย โลกย่อมมีความเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา สิ่งใหม่ย่อมเข้ามาแทนที่สิ่งเก่า สิ่งที่วัยรุ่นสนใจย่อมเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว นักเขียนจะต้องติดตามความเปลี่ยนแปลงที่วัยรุ่นเกี่ยวข้องให้ทันเหตุการณ์อยู่เสมอ เรื่องที่เขียนจึงจะทันสมัยและเป็นที่ยอมรับของผู้่านวัยรุ่นมิใช่เขียนเรื่องที่ล้าสมัยที่วัยรุ่นไม่ได้เกี่ยวข้องหรือรู้เรื่องเลย วัยรุ่นก็จะไม่นิยมชมชอบ

3.6 การรักการเขียนหนังสือ นักเขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่น นอกจากจะรู้จักจิตวิทยาวัยรุ่น รู้ความต้องการของวัยรุ่น รู้ว่าวัยรุ่นชอบอ่านหนังสือประเภทใด มีประสบการณ์เกี่ยวกับวัยรุ่นและมีความทันสมัยแล้ว นักเขียนยังจะต้องรักการเขียนหนังสือด้วย ผลงานที่เขียนออกมาจึงจะมีคุณค่าสมบูรณ์ ถ้าไม่รักการเขียนหนังสือหรือเขียนหนังสือเพื่อมุ่งหวังรางวัลตอบแทน สิ่งที่ผลิตออกมาจะไม่ดีพร้อมเพราะมุ่งประโยชน์มากกว่าการรักการเขียนหนังสือซึ่งเกิดจากใจแท้จริง

คำถามท้ายบท

1. วรรณกรรมประเภทสารคดีมีลักษณะอย่างไร และผู้เขียนควรเน้นอะไร
2. วรรณกรรมประเภทบันเทิงคดี แบ่งเป็นกี่ประเภท อะไรบ้าง และผู้เขียนควรเน้นอะไร
3. ร้อยกรองที่วัยรุ่นนิยมได้แก่ประเภทใดและผู้เขียนควรเน้นอะไร
4. ภาษาพูดของวัยรุ่นแตกต่างจากภาษาของเด็กและผู้ใหญ่อะไร
5. ความกระชับในการใช้ถ้อยคำที่เขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นมีประการใดบ้าง
6. คำรูปธรรมหมายถึงอะไร จงอธิบายและยกตัวอย่าง
7. สำนวนคืออะไร จงอธิบายและยกตัวอย่าง
8. คุณสมบัติของนักเขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นควรเป็นอย่างไร